

den proces end SF, også via de midler, vi har tilført: satsmidlerne, men også i øvrigt.

Den diskussion, vi så har tilbage, drejer sig om, hvorvidt vi, når vi har advaret, advaret, advaret, behandlet, behandlet, behandlet, og der stadig er nogle, vi ikke når – og vi ved fra udenlandske forsøg, at de mennesker kan nås – så skal sige nej af grunde, der har med vanskelig definition at gøre, som Venstres ordfører var inde på, eller moralske grunde, som andre af ordførerne har været inde på. Det vil jeg godt lige runde i en ordførerrunde.

Til ministeren, som jeg synes blev mere munter undervejs i debatten – det vil jeg godt kvittere for, det er altid rart – vil jeg sige, at ministeren omtalte behandlingsgarantien, der er aftalt i satsforhandlingerne, som en ambition. Det må have været en fortealelse. Det er ikke en ambition, det er en aftale. Vi har en aftale i form af et færdigt lovforslag, der siger, at der den 1. januar 2003 skal etableres en behandlingsgaranti. Det er ikke en ambition, det er en aftale, vil jeg sige til ministeren. Men det var givetvis en fortealelse.

Så nævnte ministeren risikoen for, at alt det andet drukner i heroin, når vi tager heroindiskussionen. Det er nu ikke min erfaring. Min erfaring er, at når vi har taget heroinforsøgdiskussionen, har det hver gang resulteret i, at der er kommet flere penge til behandling på det brede behandlingsområde. Alene af den grund har diskussionen hver gang efter min opfattelse været meget nyttig.

Ministeren nævnte også, at det var meget dyrt at indføre forsøget. Nu er det jo altid svært med en taldiskussion, når man ikke har tavler og sådan noget at skrive på, men jeg må sige, at jeg slet ikke forstår ministerens regnestykker. Det hollandske forsøg siger, at hvis man arbejder med behandlingsstørrelser på 75 mennesker, så er der en årspris omregnet fra euro på 120.000 kr. i det hollandske forsøg. Derfor kan jeg slet ikke forstå, hvordan man kan nå frem til en pris på 150 mio. kr. for at behandle 250 stofmisbrugere. Men jeg vil ikke trætte med en taldiskussion nu. Jeg mener bare, at der er noget galt med Sundhedsministeriets evne til at omregne euro til danske kroner i det der regnestykke. Men det kan vi jo vende tilbage til.

Så er jeg spændt, for om ca. 2 måneder kommer Sundhedsstyrelsens, forstår jeg, vurdering af det hollandske forsøg. Ministeren var ikke villig til at gå ind og sige, at ekspertgruppen skulle gå ind og vurdere det hollandske forsøg. Jeg ved ikke hvorfor, for jeg synes egentlig, at det ville

have været spændende, at de, der bliver skubbet foran i debatten som nogle, der tager afstand fra det, fik lov til at inddrage de hollandske erfaringer for så at kunne give deres melding med den mest opdaterede viden. Men det var ministeren ikke villig til at give dem lov til af grunde, jeg ikke helt forstår. Men det kan være, at jeg ikke hørte godt nok efter.

Kl. 20.25

Risikoen er jo, at Folketinget på det tidspunkt, hvor Sundhedsstyrelsens vurdering foreligger, er gået på sommerferie. Nu vil jeg slet ikke mistænke ministeren for at have den type af tanker, at det kunne være nyttigt at skubbe det til efter sommerferien, men det ville være ærgerligt, ville det ikke, hvis vi ikke fik denne her debat rundet af inden sommerferien. Kan vi ikke få et løfte fra ministeren om, at vi får den vurdering så betids, at den foreligger, inden Folketinget skal andenbehandle beslutningsforslaget her?

Så vil jeg kvittere for hr. Jørgen Winthers tale, som jeg synes var et ærligt udtryk for det dilemma, som hr. Jørgen Winther stod i: At hr. Jørgen Winther ikke var i tvivl om de positive elementer af forsøget fra Holland, nemlig at narkomanerne ubetvivlsomt får det bedre, at kriminaliteten falder, men at hr. Jørgen Winthers problem var afgrænsningsproblemet. Det synes jeg er hæderligt nok, og jeg har foreslået, at vi sætter os sammen og finder ud af det.

Samtidig betegner det efter min opfattelse en principiel nyorientering fra Venstre, da hr. Jørgen Winther ikke sagde nej til heroin i al fremtid. Det var en sætning, som jeg tror, at jeg vil understrege, når jeg kommer hen i mit lille rum. Hr. Jørgen Winther understregede også, at Venstregruppen er delt, og det er jo helt fair.

Fru Gitte Seeberg, synes jeg, havde et argument, som jeg ikke tror holder i en nærmere analyse. Jeg skal ikke forsøge at overbevise De Konservative om, at de skal sige ja, men jeg tror, at der er et argument, det ikke er så klogt at gå rundt med. Det er det argument, der lyder, at nogle nok vil planlægge deres liv frem mod heroin, hvis der er udsigt til det. Jeg tror, at det skyldes et grundlæggende ukendskab til narkomaners liv. Det er ikke kendetegnet ved, at hvis jeg gør sådan om et halvt år, så opnår jeg det om 2 år. Så langt tænker de her mennesker ikke. Det er de alt for længe ude i elendighed til, og derfor er det et underligt argument, der ikke har så meget med virkeligheden at gøre.